

EXTRAS

din stenograma ședinței Senatului din 2 aprilie 2012

Domnul Viorel-Riceard Badea:

Domnule președinte,

Doamnelor și domnilor senatori,

Declarația politică pe care o citesc astăzi se numește „Masacrul inocenților de la Fântâna Albă – o tragedie a neamului românesc”.

Ieri, 1 aprilie, s-au împlinit 71 de ani de la una dintre cele mai mari tragedii din istoria neamului românesc: masacrul inocenților de la Fântâna Albă, din nordul Bucovinei, astăzi Ucraina.

De ziua Înălțării Domnului, în 1941, mii de români din satele nord-bucovinene, victime ale Dictatului Ribbentrop-Molotov, locuitori ai satelor de pe valea Siretului, au format o coloană pașnică, de peste 2 000 de persoane, care se îndrepta spre granița sovieto-română, la îndemnul criminalilor NKVD-iști, care îi amăgiseră că se pot strămuta voluntar în România. Oamenii, deși purtau cu ei un steag alb cu însemne religioase, la circa trei kilometri de granița română, în poiana Varnița, au fost secerați de mitralierele grănicerilor sovietici ascunși în pădure. Masacrul nu s-a încheiat aici, răniții fiind legați de cozile cailor și târați până la un loc unde erau săpate gropi comune, unii dintre ei fiind îngropați de vii, conform unor mărturii din acea vreme. Bătrâni, femei, copii nu au mai contat pentru criminalii sovietici, toți fiind aruncați în gropile comune. Supraviețuitorii carnagiului spun că pământul de deasupra rămășițelor s-a mișcat încă multă vreme după ce martirii au fost îngropați în poiana de la Varnița, în locul numit Fântâna Albă.

Ieri, 1 aprilie, am fost alături de un număr impresionant de bucovineni la acest însângerat Katyn al românilor și le-am auzit durerea, le-am auzit strigătul celor care, prin jertfa lor, au adus neamul românesc mai aproape de Dumnezeu, care, prin dragostea lor de țară, ne-au învățat că istoria se construiește pe verticală, pe onoare, pe curaj, iar nu pe lașitate și indiferență.

Cu toate eforturile sinistrului NKVD de a mistifica adevărul, nu vom uita niciodată că sute de familii de români au fost spulberate în acea blestemată zi de primăvară, iar cei care s-au făcut vinovați, în frunte cu generalul sovietic Jukov, vor trebui să fie condamnați de lumea civilizată, să fie trecuți în rușinoasa listă a criminalilor de război, asemenea condamnaților de la Nürnberg.

La Fântâna Albă au fost 10, 50 sau 200 de victime? Nu cred că numărul are vreo importanță. Dar, totodată, nu trebuie să uităm deportările, din iunie 1941, a peste 13 000 de familii de țărani nord-bucovineni în Siberia și Kazahstan sau de victimele de la Lunca, de pe malul Prutului, la 6 februarie 1941, când au fost secerăți cu mitralierele sute de români din satele Mahala, Cotul Ostriței, Buda, Șirăuți, Horecea-Urbână și Ostrița.

Din acest motiv, consider că e de datoria mea, de parlamentar român, să aduc cinstire martirilor noștri aici, în fața reprezentanților poporului român, să trimit lumii întregi un semn că jertfa inocenților de la Fântâna Albă nu a fost în zadar, că neamul nostru și viața noastră s-au zidit pe martiriul lor și că în veci nu vom uita că în 1941, la Înălțarea Domnului, fiii Bucovinei au plecat la ceruri să se roage pentru noi.

Cinste vouă, eroilor! Dumnezeu să-i aibă în paza Sa!